

KANTOOR
VERHALEN

DIRK BOS

JE BENT TOCH
UITGEPRIKT?

INKIJKEXEMPLAAR

DIRK BOS

**JE BENT TOCH
UITGEPRIKT?**

KANTOOR
VERHALEN

Eerste druk 2024
Tekst © Dirk Bos
Illustraties omslag © Max Van Dingenen

OMSLAG
Vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Inspiratie Dirk Bos

BINNENWERK
Vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-04-6 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

JE BENT TOCH UITGEPRIKT?

KANTOOR
VERHALEN

“t Is maar een tussenboekstje”

Dirk Bos; 2023

*And you may ask yourself,
“Am I right, am I wrong?”
And you may say to yourself,
“My God, what have I done?”*

D. Byrne, Talking Heads: “Once in a lifetime”; 1980

Inhoud

1	De Schedelmeting.....	11
2	De Manager	23
3	De Alcoholcontrole.....	37
4	Het Kopieerlokaal.....	47
5	De Narcist.....	57
6	Het Assessment.....	67
7	De Teambuilding	75
8	Het Evaluatiegesprek.....	83
	Eerder verschenen	95

1 De Schedelmeting

Mag ik deze bizarre, sommigen menen hilarische, en zelfs absurde, maar ook enigszins duistere verhalen, beginnen met een vertelling over een gebeurtenis op een schele vergadernamiddag, bij een niet nader te noemen werkgever, hier in m'n warme thuiswerkcocon in post-lockdowntijden, waar enorme waarheden en wakkere voorstellen werden gedebiteerd per Teams-schermpje, op een flikkerend laptopje, waar grote manieren - grands marniers - werden vertoond, waarbij ik, verbijsterd en grootogig mezelf noodgedwongen deelgenoot maakte van een opperst walgvogelgevoel, waar breek me de bek niet open heerschappen in alle zelfverheerlijking onbegrijpelijke klanken uitstootten en ik node een verre metalen emmer van het betegelde koertje haalde om de eventuele brokken kots in over te geven. En ik gaf me snotgroen over.

Laat deze openingszin maar even tot u doordringen; neem uw tijd.

Maar ontzeg me niet dat ik onverdroten verderga, en me beperk, zeker voor uw kostbare lezerstijd, tot de essentie van dit hoognodige. Ondertussen zou ik mijn tijd nuttig kunnen besteden aan het oversnijden van enkele min of meer fictieve weke kelen. Kakelende kippen horen in het hoenderhok en niet op dit scherm aan mijn keukentafel.

Ik laat u met enige schroom onderstaande mail lezen, die ik na bewuste virtuele vergadering in schreeuwende

emotie de ochtend nadien naar m'n Opperhoofd stuurde.

Want, gij lezer aller lezers, bent in hoge mate nieuwsgierig naar wat er gebeurd mag zijn? Begrijp ik. Graag na lezing enige feedback, mag ik dat vragen?

E-mail:

'Nauwelijks weet ik hoe hieraan te beginnen. Ik bevind me momenteel, na een half slapeloze nacht, met nachtmerries en demonen, in een zwaar emotionele toestand. In die mate dat ik danig geschrokken ben van mezelf. En misschien wordt deze mail straks zelfs niet verstuurd.

Gisteren in de namiddag was er een overleg over de fasering van enig en genig project.

Ik werkte van thuis uit, zoals meestal op donderdagen. De rest bevond zich ergens in een gebouw rond het stedelijke station.

Ik voelde het geleidelijk aan opkomen: 'Wat zit ik hier godverdomme te doen, laat hier een einde aan komen, bevrijd me van die ketens, hoelang gaat dit hier nog duren ...' Een overrompelend gevoel van wezenloze vervreemding. Elk gevorderd kwartier begon ik me nerveuzer en gejaagder te voelen. En ze bleven maar oeverloos zwammen en haantjesgedrag vertonen, en dan nog vooral over een deelonderwerp dat het mijne niet is.

Toen kwam de walging, la nausée van Sartre. Ik kan er niet meer tegen, in meetings zitten met sujets als X. en Y. en nog een paar van die geniepige achterbakse heerschappen. Dit was dan nog in een virtuele vergadering, laat staan dat ik met die heren in één en dezelfde ruimte zou zitten. Mogelijks waren

de gevolgen niet te overzien en zouden er zaken gezegd zijn die me later zouden spijten. Bij aanvang luisterde ik vooral naar wat men zei en werkte voort aan een ander en dringender dossier.

Bon, bref, het werd me teveel en nam het woord. Ik vond dat ze te veel in detail traden en het overzicht verloren. Bovendien ben ik nooit echt betrokken geweest bij de opbouw van het project. Kan moeilijk anders als je dient te werken aan de lopende dossiers. Inhoudelijk had ik er dus allesbehalve kaas van gegeten.

En toen begon ik. Of ze wel beseften dat Mevrouw de minister een liberaal is en dat, zoals iedereen weet, het idee in de schoot van die Vlaamse rechtse rakkers is gegroeid, met de overgetalenteerde B.W. als toenmalig minister. Dat ze probeert stokken in de wielen te steken en via verdragingsmanoeuvres de boel probeert te tackelen.

En gooide vervolgens in de groep of ze zich er wel van bewust waren dat er voorjaar 20xx verkiezingen gepland waren. Het werd betekenisvol stil. X. murmelde wat, probeerde m'n uitspraak in het belachelijke te trekken door me te vragen 'Of ik wilde weten voor wie hij zou stemmen.' Waarop ik, luider dan gewild, repliceerde dat 'Ik een zwaar vermoeden had wat z'n politieke voorkeur is.' Etcetera. Ondertussen zat ik te trillen op m'n stoel. En heb verder m'n mond niet meer opengedaan want zoals in het verleden al meermaals ondervonden: dan zie je blikken die spottend denken: 'Die grijsaard gaat ook nog eens iets zeggen.' Of zoiets. Ik meen me te herinneren dat u in een vorige mail naar mij eindigde met: 'We gaan je expertise missen.' Allez gij.